

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Portem el nom de cristians

Una de les orientacions diocesanes per aquest curs fa referència a continuar el treball de revisió i reestructuració dels serveis i activitats a cada un dels deu arxiprestats de la diòcesi. Continuar sí, perquè durant el curs passat, a les reunions de mossens de cada arxiprestat algunes de les quals he pogut presidir, es va començar a fer una reflexió sobre com reestructurar els serveis i les celebracions a les parròquies per tal d'optimitzar els recursos i sobretot per millorar la qualitat dels serveis i de les celebracions.

Aquesta reflexió se'ns presenta com una necessitat al servei de l'evangelització. És veritat que tot mirant la realitat concreta de les nostres comunitats ens adonem que ens trobem immersos en un procés de secularització creixent, i això afecta tant els cristians que viuen la seva pertinença a l'Església com als preveres i diaques que serveixen les diferents comunitats de la diòcesi. Davant aquesta situació ens cal aprofundir en el nostre sentit de pertinença a l'Església i en el fet de ser veritables deixebles missioners en els nostres pobles i ciutats, en els diferents ambients on som cadascú de nosaltres. I allí on és més difícil viure aquesta pertinença i condició de deixebles allí és més urgent l'evangelització.

Per això ens cal revisar i adaptar les estructures que tenim a la diòcesi per tal que facilitin posar en pràctica i viure la missió de la qual participem per mandat del nostre Senyor: «Pau a vosaltres. Així com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres» (Jn 20,21). No ha de ser, de cap manera, un replegament sinó una reestructuració, reorganitzar-nos per tal de créixer i millorar. La missió evangelitzadora és el que marca i orienta aquest treball.

**La predicación de san Juan Bautista,
del Maestro de Miraflores**

zadora és el que marca i orienta aquest treball.

És evident que cada arxiprestat és diferent i que no es pot marcar un ritme uniforme en aquest treball que sigui igual per a tots, sinó que caldrà partir de la realitat concreta de cada lloc i de les seves possibilitats. Però no és menys veritat que aquesta reflexió, precisament per això, l'hem de fer en cada lloc i fer-la entre tots, els preveres, diaques, religiosos i laics.

Amb tot, hi ha algunes línies generals que ens han d'orientar en aquest treball. Per-

què dins d'aquesta dimensió evangelitzadora i missionera haurem d'introduir noves eines pastorals i promoure, allà on sigui possible, la creació per exemple d'equips d'animació evangelitzadora, com ja s'està fent en algunes parròquies, per tal de dinamitzar juntament amb el consell pastoral la vida de les comunitats parroquials.

Així mateix, per tal de potenciar accions com la catequesi i la formació cristiana en tots els àmbits, o la preparació dels sagraments, o l'atenció als més necessitats, caldrà coordinar més entre parròquies aquests aspectes i allà on sigui necessari ajuntar els grups i la preparació i atenció concrets.

En referència a les celebracions, serà important valorar els horaris de manera coordinada, aprenent a renunciar per un bé major i tenint una perspectiva més ampla que només la del mateix campanar, o pot ser ajuntar celebracions preparant-les millor per tal que siguin una expressió més joiosa i comunitària de la fe que compartim.

Certament, no és un camí fàcil, i demana una conversió de cadascú de nosaltres. De fet, però, això no és novetat, ja que a cada moment de la història, l'Església ha cercat de millorar la manera de servir al Senyor i a la missió que li ha encomanat en bé de les persones i la seva salvació. Nosaltres continuem, doncs, atents a la realitat que ens envolta i oberts a un futur que de fet ja és present, per tal de ser Església acollidora que serveix les persones perquè portem el nom de cristians i som enviats, com Crist, a comunicar l'amor i la veritat de Déu.

ENTREVISTA

Formar
l'acompanyant

MARC CADAFALCH

Segons dades oficials, a tot l'Estat cada any moren un centenar de persones dependents sense haver rebut l'ajut al qual tenen dret per llei. I n'hi ha prop de 300.000 esperant algun tipus de tràmit vinculat a la dependència. Per tant, a la pràctica són sovint els familiars els qui assumeixen aquestes cures. A Catalunya es calcula que hi ha més de 97.000 persones cuidadores no professionals. Davant d'aquesta situació, la Fundació Pere Tarrés (FPT) ofereix formació a aquestes persones, grups d'ajuda mútua. Marc Cadafalch és coordinador de formació de la FPT i un dels responsables dels programes d'acompanyament a persones cuidadores.

Per què cal formar les persones cuidadores no professionals?

Perquè la formació ofereix, a banda de coneixements pràctics, la possibilitat de conèixer altres persones que estan passant per una experiència semblant; així poden compartir, explicar i escoltar el que pensen, senten i fan altres persones. Això permet, sobretot, aprendre a cuidar-se elles mateixes mentre estan ajudant i acompanyant la persona que estimen.

Què necessita la persona en situació de dependència?

Més enllà de les cures físiques, una persona en situació de dependència necessita sentir-se estimada, reconeguda i acompanyada per aquells que estan al seu voltant, així com poder comptar amb els ajuts necessaris per a poder viure amb sentit. És important que les persones del seu voltant —família, amistats, comunitat cristiana— l'ajudin a donar sentit a la vida malgrat les dificultats amb les quals es va trobant.

Què ofereix des de la Fundació Pere Tarrés?

Formació amb una doble mirada: cuidar l'altre i cuidar-se un mateix. D'una banda, ajudar la persona a cuidar el seu familiar que necessita ajut —primers auxilis, alimentació, higiene...—, però també ajudar-los a cuidar-se ells mateixos. També oferim grups de suport per tal que les persones puguin compartir la seva experiència.

Òscar Bardají i Martín

BISBAT DE TERRASSA

MN. BLAI BLANQUER CUTRINA

Actualitat del beat Gaietà.
Paraules d'esperança

L'any 2024, l'Església disposà la beatificació d'un mossèn que va ser màrtir de la fe l'any 1936. Com que ja el coneixien poques persones, el Senyor Bisbe Salvador Cristau, va promoure una ressenya breu de la vida de mossèn Gaietà Clausellas i Ballvé, un sabadellenc prevere de la diòcesi de Barcelona d'aquell temps. L'acte litúrgic celebrat el proppassat 23 de novembre a la Sagrada Família de Barcelona va ser intensament participat.

En la butlla de convocatòria del Jubileu Ordinari 2025 (Jubileu de l'Esperança), el papa Francesc ens va deixar dit: «El testimoni més convincent de l'esperança cristiana ens l'ofereixen els màrtirs, que, fermes en la Fe en Crist ressuscitat, van saber renunciar a la vida per tal de no traïr el seu Senyor. Necessitem conservar el seu testimoni per a fer fecunda la nostra esperança». La crida del Papa també és molt oportuna per Catalunya, honorada amb màrtirs dels nostres temps. El seu testimoni farà fecunda la nostra esperança.

La beatificació de Mn. Gaietà el reconeix com a testimoni convincent que il·lumina l'actualitat del món que ens toca viure. Ell va gestionar cristianament els reptes del seu temps: provinent de família pobre, amb esforç i treball va sintonitzar amb tots els desparats fins a esdevenir pare dels pobres. Home de pau en temps de guerra, amic fins al màxim perdó, testimoni d'Esperança i fraternitat fins a oferir la vida per la conversió dels seus perseguidors.

La seva missió d'anunciar l'Evangeli va topar amb dificultats: no era lletrat ni va deixar pràcticament cap escrit; patia una afonia crònica i no va ser home de paraula fàcil. L'Evangeli el va predicar, practicant-lo.

Socialment insignificant i sense relleu eclesial, va viure els grans problemes socials i polítics que corrien pels carrers. En comptes de refugiar-se en una passivitat resignada, va optar per la humilitat creativa i va trobar el seu lloc dins de l'Església i enmig del món a l'estil de sant Francesc d'Assís, sant Josep Oriol, la santa de Lisieux o la del rector d'Ars: pregar i estimar.

Qui s'atreveix a pensar que els nostres no siguin temps tempestuosos com aquells? La seva vida és un signe dels temps: una crida a la conversió.

L'aportació d'aquest apòstol va animar l'Equip AMG (Amics de Mn. Gaietà) a redactar unes consideracions

que, avalades per textos bíblics i patristics de totes les èpoques, formen el contingut d'un petit fascicle que mostra l'ACTUALITAT d'una vida i un sacrifici, que són un auxili per vèncer la por i la feblesa del nostre itinerari, amb la llum de la fe, l'ardor de la caritat i aquella virtut que és la mesura de tot: l'Esperança cristiana.

Com que des que va ser declarat beat podem invocar la seva intercessió, el fascicle inclou unes pregàries espontànies i un càntic que recorda els trets eminents de la seva vida per poder invocar-lo en assemblea: «Estel en la nit, Beat Gaietà, mostreu el bon camí al poble cristià.»

Aquesta publicació, finançada per l'Equip AMG, s'ofereix gratuïtament. I d'acord amb l'esperit del beat, suggerim als lectors que facin un donatiu generós a Càritas o a alguna altra entitat solidària que els mereixi confiança.

PODREU ADQUIRIR el fascicle als temples jubilaris de la diòcesi: Catedral a Terrassa, Santuari de la Salut a Sabadell i Sant Esteve a Granollers, i a les oficines del Bisbat.

O bé directament a l'EQUIP AMG (Amics de Mn. Gaietà):

• Sr. Esteve Argemí:
eargemirelat@gmail.com
tel. 670 208 700

• Mn. Josep Maria Cot:
txemak@gmail.com
tel. 667 207 088

• Mn. Blai Blanquer:
blaiBlanquer@gmail.com
tel. 679 942 321

Lectures
de la missa
diària
i santoral**15. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)**

[He 5,7-9 / SI 30 / Jn 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, vídua.

16. ■ Dimarts [ITm 3,1-13 / SI 100 / Lc 7,11-17].

Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs. Santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dimecres [ITm 3,14-16 / SI 110 / Lc 7,31-35].

Sant Robert Bel·larmí (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, card. (jesuïta). Sant Pere d'Arbúes, prev. i mr. a Saragossa. Santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ Dijous [ITm 4,12-16 / SI 110 / Lc 7,36-50].

Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astrònoms; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Divendres [ITm 6,2c-12 / SI 48 / Lc 8,1-3].

Santa Maria de Cerverelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Genar (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ Dissabte [ITm 6,13-16 / SI 99 / Lc 8,4-15].

Sants Andreu Kim Tae-gon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866). Sant Eustaquí, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ † Diumenge vinent, diumenge vinent XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.)

[Am 8,4-7 / SI 112 / ITm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o bé: Lc 16,10-13)]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i exco-brador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers. Santa Ifigènia, vg.; santa Cèlina, vg.

EXALTACIÓ DE LA SANTA CREU

Lectura del llibre dels Nombres (Nm 21,4b-9)

En aquells dies: tot fent camí, el poble acabà la paciència i malparlava contra Déu i contra Moisès. Deia: «¿Per què ens vau fer sortir d'Egipte, si hem de morir en aquest desert? No hi ha pa ni aigua, i ja estem fastiguejats d'aquest menjar tan miserable». Llavors el Senyor envià serps verinoses que els picaven, i molta gent moria. El poble anà a trobar Moisès i li digué: «Hem pecat malparlant contra el Senyor i contra tu. Prega el Senyor que ens tregui aquestes serps».

Moisès pregà pel poble, i el Senyor li digué: «Forja una imatge d'aquestes serps i posa-la en forma d'estendard. Els qui hauran estat picats, si la miren, salvaran la vida». Moisès va fer una serp de coure, la va posar en forma d'estendard, i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure, salvava la vida.

Salm responsorial (77)

R. *No oblideu les obres del Senyor.*

Escolta, poble, el meu ensenyament, / escolta les meves paraules. / Aprèn dels meus llavis aquests records, / t'aclarirà el sentit dels fets passats. R.

Quan els feria, ells el buscaven, / es convertien i tornaven a Déu. / Es recordaven de Déu, la seva roca, / del Déu Altíssim, el seu redemptor. R.

Però no eren més que paraules, / mentida davant d'ell a flor de llavis; / els seus cors no eren sincers, / cors infidels a l'aliança. R.

Ell, tot amor entranyable, / els perdonava la culpa i la vida, / refrenava tothora el seu rigor, / s'aguantava per no ésser sever. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a gloria de Déu Pare.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 3,13-17)

En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell que n'ha baixat, el Fill de l'Home. I així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell».

Lectura del libro de los Números (Nm 21,4b-9)

En aquellos días, el pueblo estaba extenuado del camino, y habló contra Dios y contra Moisés: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para morir en el desierto? No tenemos ni pan ni agua, y nos da náusea ese pan sin cuerpo.» El Señor envió contra el pueblo serpientes venenosas, que los mordían y murieron muchos israelitas. Entonces el pueblo acudió a Moisés, diciendo: «Hemos pecado hablando contra el Señor y contra ti; reza al Señor para que aparte de nosotros las serpientes.» Moisés rezó al Señor por el pueblo, y el Señor le respondió: «Haz una serpiente venenosa y colócala en un estandarte: los mordidos de serpientes quedarán sanos al mirarla.» Moisés hizo una serpiente de bronce y la colocó en un estandarte. Cuando una serpiente mordía a uno, él miraba a la serpiente de bronce y quedaba curado.

Salm responsorial (77)

R. *No olvidéis las acciones del Señor.*

Escucha, pueblo mío, mi enseñanza, / inclina el oído a las palabras de mi boca: / que voy a abrir mi boca a las sentencias, / para que broten los enigmas del pasado. R.

Cuando los hacía morir, lo buscaban, / y madrugaban para volverse hacia Dios; / se acordaban de que Dios era su roca, / el Dios Altísimo su redentor. R.

Lo adulaban con sus bocas, / pero sus lenguas mentían: / su corazón no era sincero con él, / ni eran fieles a su alianza. R.

Él, en cambio, sentía lástima, / perdonaba la culpa y no los destruía: / una y otra vez reprimió su cólera, / y no despertaba todo su furor. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 3,13-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Nadie ha subido al cielo, sino el que bajó del cielo, el Hijo del hombre. Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna.» Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para condenar al mundo, sino para que el mundo se salve por él.

COMENTARI

La creu de Crist, estàndard de victòria

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

La pitjor injustícia i crim que es pot fer, és la de la torturar i condemnar a morir a un innocent que sempre ha fet el bé.

Les falses acusacions, els escarnis i suplicis, que va patir Jesús fins a morir clavat en una creu, és un fet horrorós que esgarrija a qualsevol persona que tingui una mica de sensibilitat i bon seny.

Jesús és portat fins a la mort en una creu, per tal de fer d'escarni i befa pública, de tot el que deia i feia, i pel fet de mostrar qui era. Li deien: «perquè tu, essent un home et fas passar per Déu».

Certament, si tot s'acabés aquí i d'aquesta manera; hauríem de dir que la vida i el missatge de Jesús, han estat un gran fracàs.

Ell ve al món per mostrar-nos i conduir-nos a la vida veritable, a la gran i definitiva salvació, però acaba esclafat pels sofriments, i morint enmig de dos lladres, perquè servís de befa i escarni per a tothom.

Els apòstols, bons amics de Jesús, que el van escoltar i seguir durant dos anys i mig, van ser incapaços de presenciar tots aquests fets. Solament Maria, la mare de Jesús, el jove Joan, i unes bones dones es van quedar al peu de la creu, quan Jesús hi moria.

Avui fem memòria d'aquests esdeveniments, però la creu de Crist, passa de ser un instrument de mort, per esdevenir una font de vida.

El gran missatge que comencen a comunicar els apòstols és que Jesús ha mort, com una víctima innocent, clavat a una creu, però que ha tornat a la vida. Ha ressuscitat gloriósament i continua vivent enmig d'ells.

La festa de l'Exaltació de la Santa Creu esdevé una invitació a continuar la nostra vida cristiana, centrant-nos en Jesucrist, que ha mort i ha ressuscitat; ens comunica la nostra fe, i ens impulsa a portar-la a bon terme.

No n'hi ha prou de mirar la creu de Crist i omplir-nos de sentiments de compassió. Hem d'acceptar que ser els seus deixebles, és un camí de lluita i esforç continuat, per superar els diferents entrebancs i sofriments, dubtes i foscors, i deixar que l'amor de Déu ens ompli d'una renovada confiança per acceptar i viure la gran realitat de la resurrecció del Senyor.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 15 de setembre, a les 17 h. Missa d'inici de curs del Seminari al Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell.

Dimarts 16 de setembre, a les 12 h. El bisbe Salvador celebra la Missa a la parròquia de Sant Cebrià de Valldoreix.

Dimecres 17 de setembre, a les 11 h. Reunió del Consell Diocesà de Càritas al Bisbat.

Dijous 18 de setembre, a les 19 h. El bisbe Salvador presideix la Missa a la parròquia de Sant Pere de Terrassa amb motiu del sisè aniversari de l'Adoració Perpètua.

Divendres 19 de setembre, a les 11 h. Consell Episcopal al Bisbat.

Dissabte 20 de setembre, a les 10 h. Celebració jubilar per als catequistes de la diòcesi a Terrassa, a la Catedral. / **A les 18 h,** Missa d'inici de curs de les

germandats de la FECAC a la Catedral, presidida pel Sr. Bisbe.

Notícies

Convivències familiars a l'agost: «Famílies d'esperança». Entre el divendres 22 i el diumenge 24 d'agost, 11 famílies van participar en les convivències familiars organitzades per la Delegació de Pastoral Familiar. El lema de la trobada va ser «Famílies d'esperança», i la imatge del vaixell va guiar totes les activitats, simbolitzant que perquè la nostra família navegui amb esperança cal que Jesús estigui al timó.

Exercicis espirituals per a seminaristes a Caldes de Montbui. Entre el 31 d'agost i el 5 de setembre, els seminaristes que comencen l'etapa pastoral a les diòcesis amb seu a Catalunya, van participar en la tanda d'exercicis espirituals organitzada per la Comissió Interdiocesana de Seminaris de la Tarraconense. La trobada, celebrada a la Casa d'Espiritualitat de Caldes de Montbui, va ser predicada per Mn. Lluís Simon, prevere de l'arquebisbat de Tarragona.

Mons. Cristau presideix la Missa de Santa Teresa de Calcuta a Sabadell. Mons. Cristau va presidir la Missa a la parròquia del Santíssim Salvador de Sabadell, divendres 5 de setembre, amb motiu de la festa de Santa Teresa de Calcuta. Després de la celebració, va visitar el menjador de les Misioneres de la Caritat i va compartir

el dinar amb els usuaris i mossens presents.

A més a més...

Nou programa diocesà a Ràdio Estel: «Sé de qui m'he refiat». A partir d'aquest diumenge 14, Ràdio Estel emet el programa «sé de qui m'he refiat» a les 21 h. Aquest espai està elaborat pels serveis de comunicació del Bisbat de Terrassa i estarà dedicat a tractar informacions de la diòcesi.

Celebració jubilar dels catequistes a Terrassa. Dissabte 20 de setembre, Terrassa celebrarà el Jubileu dels Catequistes: a les 9 h trobada a l'escola Vedruna-Vall, a les 10 h Missa a la Catedral presidida pel Sr. Bisbe, a les 11 h conferència de la Dra. Paula Mayoral i a les 12 h trobada per arxiprestats i comiat.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Llevamos el nombre de cristianos

Una de las orientaciones diocesanas para este curso hace referencia a continuar el trabajo de revisión y reestructuración de los servicios y actividades en cada uno de los diez arciprestazgos de la diócesis. Continuar sí, porque durante el curso pasado, en las reuniones de sacerdotes de cada arciprestazgo, algunas de las cuales he podido presidir, se empezó a hacer una reflexión sobre cómo reestructurar los servicios y las celebraciones en las parroquias para optimizar los recursos y sobre todo para mejorar la calidad de los servicios y las celebraciones.

Esta reflexión se nos presenta como una necesidad al servicio de la evangelización. Es verdad que mirando la realidad concreta de nuestras comunidades nos damos cuenta de que nos encontramos inmersos en un proceso de secularización creciente, y esto afecta tanto a los cristianos que viven su pertenencia a la Iglesia como a los sacerdotes y diáconos que sirven a las diferentes comunidades de la diócesis. Ante esta situación debemos profundizar en nuestro sentido de pertenencia a la Iglesia y en el ser verdaderos discípulos misioneros en nuestros pueblos y ciudades, en los diferentes ambientes donde estamos cada uno de nosotros. Y allí donde es más difícil vivir esta pertenencia y condición de discípulos, allí es más urgente la evangelización.

Por eso es necesario revisar y adaptar las estructuras que tenemos en la diócesis para que faciliten poner en práctica y vivir la misión de la que participamos por mandato de nuestro Señor: «Paz a vosotros. Así como el Padre me ha enviado a mí, también yo os envío a vosotros» (Jn 20, 21). No debe ser, en modo alguno, un repliegue, sino una reestructuración, reorganizarnos para crecer y mejorar. La misión evangelizadora es lo que marca y orienta este trabajo.

Es evidente que cada arciprestazgo es diferente y que no se puede marcar un ritmo uniforme en este trabajo que sea igual para todos, sino que habrá que partir de la realidad concreta de cada lugar y de sus posibilidades. Pero no es menos verdad que esta reflexión, precisamente por eso, debemos hacerla en cada lugar y hacerla entre todos, presbíteros, diáconos, religiosos y laicos.

Sin embargo, hay algunas líneas generales que deben orientarnos en la realización de este trabajo. Porque, dentro de esta dimensión evangelizadora y misionera deberemos promover, donde sea posible, la creación por ejemplo de equipos de animación evangelizadora, como ya se está haciendo en algunas parroquias, para dinamizar junto con el consejo pastoral la vida de las comunidades parroquiales.

Asimismo, para potenciar acciones como la catequesis y la formación cristiana en todos los ámbitos, o la preparación de los sacramentos, o la atención a los más necesitados, será necesario coordinar más entre parroquias estos aspectos y donde sea necesario juntar los grupos y la preparación y atención concretos. En referencia a las celebraciones, será importante valorar los horarios de forma coordinada, aprendiendo a renunciar por un bien mayor y teniendo una perspectiva más ancha que solo la del propio campanario, o quizá juntar celebraciones preparándolas mejor para que sean una expresión más gozosa y comunitaria de la fe que compartimos.

Ciertamente, no es un camino fácil y pide conversión de cada uno de nosotros. Sin embargo, esto no es novedad, ya que en cada momento de la historia, la Iglesia ha buscado mejorar la manera de servir al Señor y a la misión que le ha encomendado en bien de las personas y su salvación.

Nosotros continuamos, pues, atentos a la realidad que nos rodea y abiertos a un futuro que de hecho ya está presente para ser Iglesia acogedora porque llevamos el nombre de cristianos y somos enviados, como Cristo, a comunicar el amor y la verdad de Dios.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

